

Конник, въоръжен с пика, се нахвърли върху му. Сано отби удара с меча си. Загубил равновесие, конникът се олюля и цопна в езерото. Проехтяха аплодисменти и поздравления.

Публиката се беше стълпила на трибуните покрай изкуственото езеро и надничаше от прозорците на закритите коридори, които увенчаваха стените, ограждащи бойния тренировъчен плац на замъка Едо. Зрителите се смееха, докато насъскваха двете армии, наслаждавайки се на турнира.

Но Сано и всеки друг, който взимаше участие в тези състезания, знаеше, че подобни турнири са не толкова опасни от истинските битки. Винаги имаше ранени. Понякога дори имаше убити играчи. Това се харесваше най-много на публиката. То беше ней-възбуждащата част от играта.

Езерото се препълни от мъжете, които бяха паднали в него. Те плуваха с все сили, стареайки се да избегнат ритниците на конете, които можеха и да ги смажат, ако се окажеха недостатъчно бързи. Бойците виеха от истинска болка от ударите, нанасяни от тълпите, но иначе тежки дървени оръжия. Едно от тях се стовари по рамото на Сано и той си даде сметка, че на следващия ден ще има голяма синина. Докато парираше ударите на поредния си противник, през ума му мина мисълта, че може би на неговата възраст от четирийсет и три години вече е твърде стар за турнири. Но това влизаше в задълженията му и докато можеше, щеше да участва.

– Стоп! – извика остър, писклив глас.

Битката изведнъж секна. Мъжете обуздаха конете си и замръзнаха по местата си, сякаш се превърнаха в камък. Сано също остана на място, кръстосал меч с противника. Войниците в езерото спряха да газят във водата. Остриетата увиснаха и застинаха преди последния удар.

– Задръж тази поза! – нареди шогунът от павилиона, издигнат току до единия край на езерото.

Отекна гръмотевичен тътен и от мъгливо-сивото лятно небе заваля ситен дъждец, но никой не посмя да помръдне.

Токугава Цунайоши, върховният диктатор на Япония, беше коленичил пред масичка, покрита с хартия, попивателни камъни и гърненца с четки и с вода. Носеше широка набрана туника върху копринената си роба, а на главата му бе нахлупена цилиндричната черна шапка на неговия ранг. Погледна с присвити очи бойната сцена, после бързо започна да скицира с четката си. Поклонник на всички форми на изкуството, той обичаше да рисува и конните сцени бяха сред любимите му сюжети. Сано беше виждал някои от творбите му и смяташе, че не са лоши, във всеки случай – по-добри от управлението му на Япония.

– Достатъчно! – извика шогунът. – Продължавайте.

Битката продължи още по-разпалено. Войниците се олюляваха, остриетата трещяха, още и още конници падаха. Сано се биеше, без да държи много-много сметка за техниките на бойните изкуства – по-скоро гледаше да избегне нелепа, инцидентна смърт. Трябваше да признае, че турнирът бе доста забавен и освен това служеше на друга, много по-важна цел от тази да развлича неговия господар.

Едо, столицата на режима Токугава, бе град с население над един милион души и около стотина хиляди от тях бяха самураи. Това означаваше, че има твърде много въоръжени мъже, които нямаха какво да правят в мирно време, а този период продължаваше вече повече от век, нарушаван само от малки прекъсвания. Не беше имало битка, откакто владетелят Мацудайра разгроми своя съперник Янагисава Йошиасу преди седем години. После бе пламнал конфликтът между Мацудайра и Сано, който завърши с

ритуалното самоубийство на Мацудайра миналата пролет. Войниците бяха станали неспокойни.

Турнирите не само заангажираха класата на самураите и им предлагаха възможност да усъвършенстват бойните си умения, които се влошаваха от бездействието. В тях се изгаряше енергията, която иначе щеше да намери отдушник в кавги и разправии, а те можеха до прераснат в по-сериозни проблеми и дори в бунтове и въстания.

Заби камбана – знак, че битката е свършила, тъкмо навреме за Сано. Той и войската му – кой на кон, кой с плуване, с мъка се придвижиха към единия бряг, а вражеските сили се оттеглиха на другия. Съдията преброи войниците, които не бяха паднали във водата, и обяви:

– Победител е отбор номер едно.

Войниците на Сано се запровикваха радостно, а публиката им пригласяше. Противникът не изглеждаше много недоволен. Сано изкара коня си на брега и скочи от седлото. Подхлъзна се в калта и замалко щеше да падне, но една силна ръка го стисна за лакътя. Обърна се да види кой го е хванал. Висок самурай в черна кожена ризница с червени кантове. Той махна шлема от главата си. Сано видя красивото лице на Янагисава, неговия някогашен враг.

– Хиляди благодарности – каза Сано.

– Удоволствието беше мое – отвърна му Янагисава.

Двамата имаха дълга, горчива история. Преди дванайсет години, когато Сано постъпи на служба при شوгуна, Янагисава беше дворецов управител. Някога той виждаше в Сано съперник и беше скроил план за унищожаването му. Разследването на едно убийство ги бе принудило да си сътрудничат и дори бе довело до съюз помежду им, а по-късно конфликтът на Янагисава с владетеля Мацудайра бе откъснал вниманието му от Сано. Мацудайра надделя и увенча победа-

та си с изпращането на врага си в изгнание на остров Хачиджо. Но Янагисава избяга и се промъкна обратно в Едо, където започна да действа иззад сцената, като не само крадеше съюзници и от Сано, и от владетеля Мацудайра, но и ловко настройваше двамата един срещу друг. Накрая успя да докара Мацудайра до пълен крах. Миналата пролет Сано бе успял да измъкне Янагисава от скривалището му, но завръщането му се превърна в триумф и съвпадна със самоубийството на Мацудайра.

Със смъртта на владетеля Мацудайра на дневен ред отново излезе играта между Сано и Янагисава. Те многократно си бяха причинявали непростими неща един на друг и Сано очакваше Янагисава да възобнови атаките си, търсейки отмъщение, затова се подготви за битката на своя живот.

Но тя така и не настана.

Сега Янагисава му се усмихваше по същия приятелски начин, по който бе започнал да се отнася към него в първите дни, след като се завърна на политическата сцена. Поглади косата си, която бе пуснал отново да израсне, след като бе ходил с бръсната глава, за да се дегизира като свещеник, докато беше в нелегалност. Все още твърде къса, за да се завие на обичайния самурайски кок, тя беше гъста, лъскава и черна, докато косата на Сано вече бе почнала да посивява, макар двамата да бяха на еднаква възраст.

– Би се много добре! – каза Янагисава.

Сано напрегна слух за враждебни нюанси в тона му, но не долови нищо подобно.

– Ти също!

Янагисава се разсмя.

– Заклахме ги тези нещастни копелета.

Той нито веднъж не бе вдигнал ръка да нарани Сано. Вече над година двамата съжителстваха в мир, който Сано беше смятал за невъзможен. Не че имаше нещо

против да си откъдне от кръвната вражда и постоянните опити за убийства, но тяхното другаруване изглеждаше съвсем неуместно – все едно слънцето да грее посред нощ.

Двамата с Янагисава заеха местата си начело на своите шумни, аглюдиращи армии.

– Вашият отбор печели голямата награда за конна битка във вода – бъчонка с най-доброто саке за всеки от войниците. Поздравявам ви за отличната подготовка, която сте им провели – каза им съдията.

– Не е ли хубаво, че този път сме на една и съща страна? – каза Янагисава на Сано.

– Да, наистина – отвърна Сано с престорен ентузиазъм.

Янагисава замисляше нещо. Сано го усещаше.

А също и всички останали. Сано беше подслушвал как колегите му в правителството разсъждаваха, че Янагисава го дебне, и дори се обзалагаха кога ще направи първия си ход.

Шогунът дойде забързано при тях. Кльощав и болнав, той изглеждаше поне десет години по-стар от петдесет и петте си години. Един слуга държеше чадър над главата му и го пазеше от ръмвящия дъжд.

– Ъъъ, Сано *ан*, Янагисава *ан*! – възкликна той. Възхитата оживи аристократичните черти на слабото му лице. – Поздравления за вашата, ъъъ, победа!

Сано и Янагисава се поклониха и скромничещо отговориха, че няма за какво да ги поздравява. Янагисава дори не се опита да вземе преднина или да злепостави Сано, както би правил в миналото. Сано не вярваше на тази радикална промяна в поведението му.

– Двамата сте такъв хубав отбор – каза шогунът. – Мисля, ъъъ, че направих правилен избор, като назначих и двама ви за мои дворцови управители.

Те споделяха поста на дворцов управител и на заместник-главнокомандващ на шогуна. Тази чест

най-напред бе принадлежала само на Янагисава, а после, когато той бе изпратен в изгнание, се бе прехвърлила върху Сано. Когато Янагисава се върна, очакваше да си възвърне поста, а Сано бе готов да се бори, за да го запази. Но шогунът, както винаги неспособен на мнение и оценка, така и не можа да реши кого от двамата предпочита и направи безпрецедентния ход да раздели поста между двамата.

Двама мъже, чийто антагонизъм можеше да причини хаос и смутове в правителството и да разпокъса Япония.

Някои казваха, че това бе най-глупавото решение на този диктатор, който и бездруго не се славеше с мъдростта си. Никой не мислеше, че партньорството между Сано и Янагисава ще изкара дори и ден, без да избухне. Но предвижданията им не се бяха оправдали.

Сано бе очаквал Янагисава да се противопостави на всичко, което прави той, да подрива позициите му пред шогуна, да се опитва да обърне срещу него всеки влиятелен човек вътре и извън режима и да го изхвърли от поста му. Но Янагисава му сътрудничеса изцяло и по всичко личеше, че го прави на драго сърце. Двамата заедно надзираваха огромната, сложна машина на *бакуфу* – японското военно правителство – с уравновесена и изумителна ефикасност.

Янагисава вдигна вежди към Сано.

– Представи си всички добрини, които можехме да извършим през тези години, ако действяхме заедно.

„Вместо да се опитваш да ме убиеш и аз на свой ред да се опитвам да те парирам“, помисли си Сано.

– Две глави са по-добри от една – каза той на глас.

– Да, да – съгласи се щастливо шогунът.

Тъй като мразеше конфликтите и се страхуваше от тях, той бе доволен да види, че неговите най-скъпи приятели се спогаждат толкова добре. Но шогунът дори не знаеше, че някога те са били врагове или че

са си съперничили за контрола върху неговия режим – нещо, което бе равносилно на държавна измяна. Той бе удивително несведущ за всичко, което се случваше около него, и Сано и Янагисава бяха наложили конспирация на пълно мълчание, за да го поддържат в неведение.

Сано често подозираше, че шогунът всъщност знае истината много добре, но признаването ѝ щеше да го принуди да предприеме някакви действия – нещо, което просто мразеше да прави.

– Е, забавлението свърши – каза Янагисава. – Време е да се връщаме на работа, почитаеми дворцови управителю Сано.

– Да, почитаеми дворцови управителю Янагисава – отвърна Сано.

Макар думите на бившия му враг да бяха изречени без следа от заплаха, Сано затърси в тях скрит смисъл. Той знаеше, че играта между него и Янагисава продължава, и си даваше сметка, че се намира в твърде неблагоприятна позиция.

Шпионите на Сано не бяха успели да открият и следа към това, което замисляше Янагисава. Както личеше, той бе решил, че е по-добре да обедини силите си със Сано, вместо да рискува отново врата си. Според сведенията дори бил казал на своите съюзници сред висшите чиновници и сред *даймию* – феодалните владетели, които управляваха японските провинции, – че вече няма интерес от старата вражда. И не бе направил никакъв опит да привлече някого от неговите съюзници на своя страна.

Янагисава бе променил правилата на играта, но Сано не знаеше какви са те сега. Чувстваше се като сляп самурай в битка. Можеше само да чака като седяща мишена.

Публиката си тръгна, армиите се пръснаха. Мокри до кости, войниците се запътиха да пийнат, да праз-

